

Noces de Diamant de la Costa Brava

El cinquantenari de la mort de Ferran Agulló (1933) i el 75è. aniversari del bateig de la Costa Brava pel poeta (1908), que s'escauen aquest any, han de moure els municipis més directament afectats a commemorar-los dignament, com suggereix des de *El Correo Catalán* (28 febrer propassat) i *Punt Diari* (4 març) el meu bon amic i plaent escriptor Jaume Pol Girbal, en dos articles adreçats a alguns alcaldes d'aquestes terres gironines.

No repetiré en aquesta ocasió les innombrables opinions personals, conjectures, divagacions sense fonament i vanitats pagesivols, etc., que s'han publicat sobre l'origen del nom Costa Brava i de la seva aplicació per l'Agulló a la costa gironina, signades, algunes d'elles, per il·lustres autors.

No crec que cap d'ells hagués fet, abans d'escriure, el que vam fer don Emili Martínez i Passapera i un servidor de vostès: ens passàrem un dia sencer, sense dinar, en una golfa de l'Ateneu Barcelonès, fullejant diaris, fins localitzar el dia i l'ocasió en què el nom Costa Brava sortia escrit en lletra impresa per primer cop. Fou, en relació amb la costa de Girona, en un article de l'Agulló inserit a *la Veu de Catalunya* el 12 de setembre de 1908, ambientat al penyal conegut per «El Convent» de Blanes, població en estiuaven els Agulló.

Abans, però, segons dos testimonis de qualitat, Dª Isabel Agulló vídua de Mias, filla del poeta, qui ho sabia per boca del seu pare, i D. Joan Ventosa i Calvell, en una carta que guardem, s'havia donat de paraula a la costa gironina el nom Costa Brava, amb el qual coneixien un sector de la costa de Mallorca, en el curs d'una conversa tinguda per Agulló i els seus companys a la finca «El Paradís» que Ventura

Sabater tenia a Fornells (Begur). Això s'esdevingué probablement entre els mesos de juny i de setembre de 1908.

La conversa de Begur i l'evocació de Blanes per escrit, no solament no es contradeixen, com algú va dir, sinó que es complementen. Si la primera pot considerar-se el baptisme, la segona en fou la inscripció.

A Sant Feliu de Guíxols, a l'hora de la veritat, es limitaren, assenyadament, a inscriure en un monòlit que, des de Sant Elm, Ferran Agulló «intuí la idea de batejar la Costa Brava», procés molt íntim i difícil de provar.

Jo, lloretenc, vaig defensar la versió Blanes-Begur, perquè Lloret no té ni pot tenir cap pretensió sobre el bateig, i la sostinc.

Ara esperem que les tres poblacions més directament interessades: Begur, Sant Feliu i Blanes, acullin amb entusiasme la suggerència de Pol Girbal i, en unió dels altres municipis de la Costa Brava sense excepció, i Girona on Ferran Agulló veié la llum primera, i Santa Coloma de Farners, on veié l'última, s'afanyin a commemorar totes dues efemèrides, pensant que qualsevol xarbot que s'arri anirà en llur propi benefici per la propaganda, i que si el 1958 no es va poder celebrar el cinquantenari, perquè, sembla, l'Agulló i la seva colla no eren gent grata al règim llavors imperant, ara que podem cal fer el possible per enaltir la memòria d'aquells homes i d'aquells fets.

Esteve Fàbregas i Barri

Lloret de Mar

el lector escriu

Al Sr. Joan Paredes Hernández

Sr. Director,
He llegit el vostre escrit del 3 d'aquest mes a «Punt de vista» del PUNT DIARI, i francament no comparteixo la vostra opinió, després d'estudiar els arguments que plantegeu. Segurament que a molta gent els plaurà, perquè el nostre país, desgraciadament, està ple de carques, a causa de molts de factors que tothom coneix i que ara no vull esmentar.

Partint del punt de vista de la llibertat, hi ha una cosa indiscutible: no és obligat avortar. La despenalització no implica obligació, cosa que els furibunds antiavortistes no tenen en compte. No s'obliga ningú. Aquesta premissa és la que manté la democràcia en els països en què està tan arrelada, i que tant costa d'aconseguir. Malauradament, estem a meitat de camí encara, i cal que ens mentalitzem en aquest sentit, si no tenim cap contratemps que ens ho faci impossible.

Puntualitzant l'objecte de la meva carta, quan vegi que fora

de les nostres fronteres rectificquen i penalitzen la llei d'avortament, creuré que estava equivocada i que vós teniu raó. Mentre no se'm demostrí el contrari, ficar gent a les presons per crims que més enllà dels Pirineus no ho són, em sembla una injustícia inqualificable.

J.P.

«A en Pep i als qui amb ell s'identifiquen»

Si creus que remenar l'olla consisteix a treballar per a la formació de la mainada des de la catequesi, l'escoltisme, les colònies o la missa per a infants; treballar per als malalts des de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, o formar part dels grups de joves, llavors ens agrada molt l'escudella i carn d'olla. Per què, com es pot remenar l'olla sense ingredients? No creus que és des d'aquests llocs que es pot treballar amb seny i pau? ... Però, és clar, molesta que, a més, es vulgui fer justícia.

Pep: a través de la teva carta (PUNT DIARI, 3-III), veig que t'agradaria una església callada, quieta, adormida, submissa al poder de la gent que fa tants anys

—aquesta sí que remena l'olla— margina; una Església que només es preocupés dels deures, mai dels drets.

T'agradaria una Església on es premiés el cristià. Saps?, l'Església no ha de ser cap festival, cursa ni concurs. És molt bo que a l'Església encara no es donin medalles.

T'agradaria una Església de classe on la participació fos limitada, una Església tancada als seus militants. Gairebé em fas pensar que on millor t'haguessis sentit fóra dins l'Església cortesana medieval en la qual la clerecia no menjava arengades amb el poble.

Jo voldria una Església en la qual durant tot l'any —no només per Quaresma— estimar significués per a ella donar-se als germans, despertar un sentiment de justícia social, justícia sobre la pobresa, l'opressió, la marginació, la injustícia.

Clara

EN PASSA CADA UNA!

Seguretat

M'ho explicava un senyor de Girona, concretament del carrer de la Creu. Un bon dia arriba a casa i es troba que li han entrat al pis. Tot estava barrigat, però no hi faltava res. Els intrusos havien entrat sense forçar el pany. Una cosa molt estranya tota ella. L'afectat no va presentar cap denúncia perquè va considerar que es podia tractar d'una broma de mal gust.

Al cap de dos dies, es troba sota la porta una propaganda de portes de seguretat. Carai!, va exclamar el propietari de l'habitable. Quina casualitat!. Déu ens en guarda de pensar que tenim aquí una relació de causa i efecte. No hi ha proves i encara que diuen que pensa mal i no errarà, jo sempre prefereixo pensar bé mentre no es demostrí el contrari. Però no em negareu que és ben casual que et vinguin a dir al cap de dos dies justos que t'hagin entrat a casa que el que has de fer és posar una bona porta perquè no t'entrin. Tot molt estrany, no?

Religió a l'escola

El tema de l'ensenyament de religió a les escoles és molt complex i debatut. No us espanteu, que no penso ara exposarvos els meus criteris. Hi ha una llei que diu que l'ensenyament de religió és voluntari per als alumnes i professors. Fa un parell de dies m'explicaven que en una escola de la Selva aquest ensenyament el fa el capellà del poble i l'associació de pares el pagava per aquesta feina. Ara han dit prou perquè consideren que és tasca dels mestres. Em sembla que la decisió és bona. Els temps han canviat i ens haurem d'anar fent a la idea que l'escola té una missió i l'església una altra. Qui vulgui que el seu fill sigui instruït en la fe, que el porti a la catequesi, que és el lloc on s'ha de fer aquesta feina. O bé a un col·legi religiós, que per això són.

No estem «normalitzats»

S'ha iniciat fa pocs dies una nova campanya per a la normalització del català. Calia fer-la perquè, encara que s'ha avançat una mica, estem molt lluny de resultats efectius. Ho estava pensant mentre llegia la pancarta que CCOO col·locaven davant de l'AISS reclamant el patrimoni sindical. I ho pensava quan veia les pancartes de les darreres manifestacions que s'han fet a Girona i a Catalunya. El castellà és, encara, l'idioma oficial. A la Redacció del diari arriben cada dia escrits d'ajuntaments fets en castellà i fins i tot tenim sobres d'organismes oficials de les nostres comarques que són escrits en castellà. I no parlem de la propaganda que ens envaeix les nostres bústies, que gairebé tota és escrita en «l'idioma del imperio». El català encara no és cosa de tots i per això hem de continuar durant molt temps fent campanyes per a la normalització de la nostra llengua.

El Tafaner

Puntualitzacions de MIFAS

Sr. Director,
Diumenge passat, dia 6 de març, a la llista socialista publicada per aquest diari per a l'Alcaldia de Girona, hi figurava el nom de Mario Rueda com a fundador de MIFAS.

Per evitar males interpretacions, voldria puntualitzar que MIFAS és una associació apolítica i, per tant, no pertany a cap partit, i als seus estatuts està regulat (art. 26è) que cap membre de la Junta Directiva no pot tenir cap tendència política.

Mario Rueda és soci de MIFAS i va ser membre de la Comissió Gestora per a la fundació de Minusvàlids Físics Associats (MIFAS); actualment col·labora com a soci en alguns projectes de l'associació.

Hem de manifestar que ens alegrem que els disminuïts col·laborin en tasques polítiques, ja que això demostra que la plena integració no és només un somni, sinó que aviat serà una realitat.

Atentament,

Pere Tubert i Bassas
President de MIFAS

NECROLÒGIQUES

JAUME FONT I BARNÓ

A l'edat de 73 anys, va morir ahir a Girona Jaume Font i Barnó, natural de Vallfogona i resident al mas Ney, d'aquesta vila.

Estava casat amb Margarida Canals i Nonó i tenia quatre fills: Rosa, Pere, Esteve i Dolors.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, 13 de març de 1983, a les dotze del migdia, a l'església parroquial de Vallfogona.
Que descansi en pau.

ADAM ESCUIN GONZÁLEZ

A l'edat de 3 anys va morir ahir a Girona el nen Adam Escuin González, natural de Girona i resident a la urbanització, Torre Taialà s/n, de Germans Sàbat.

Era fill d'Antoni Escuin i de Josefa González.
La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà

avui, 13 de març de 1983, a les dotze del migdia, a l'església parroquial de Germans Sàbat a Girona.
Que descansi en pau.

ROSA BATLLE I NADAL

A l'edat de 77 anys, va morir ahir Rosa Batlle i Nadal, natural

de Palafrugell i resident al carrer Ample, n° 78, d'aquesta vila. Era soltera.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima es va celebrar ahir, 12 de març de 1983, a les cinc de la tarda, a l'església parroquial de Palafrugell.
Que descansi en pau.

1er aniversari de la mort de Maria Solà i Gassió

La seva família us convida a la missa que en el seu record se celebrarà demà dilluns, 14 de març, a 2/4 de 9 del vespre, a l'església parroquial de Sant Jaume del Veïnat de Salt.

Salt, 13 de març de 1983

Adam Escuin i González

ha pujat al cel a l'edat de 3 anys

L'acte d'enterrament tindrà lloc avui a la parròquia de Germans Sàbat, a les 12 del migdia

Taialà, 13 de març de 1983